

KRISTINA OHLSSON

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

TULIPYÖRÄ

WSOY

MUITA KRISTINA OHLSSONIN TEOKSIA

Lasilapset
Hopeapoika
Kivienkelit

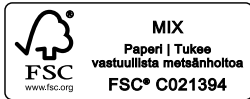
Zombikuume
Ihmissuden salaisuus
Muumiomysteeri

KRISTINA OHLSSON

TULIPYÖRÄ

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
ELDHJULET

Copyright © Kristina Ohlsson 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50818-3

Painettu EU:ssa

1

Ei täällä voi asua, Heidi ajatteli. Hän seiso i huoneensa kynnyksellä ja tuijotti isän palkkaaman rakentajan tekemiä tuhoja. Isä kutsui tätä remontiksi, mutta Heidin mielestä tulos oli silkka katastrofi.

Lattialla Heidin vieressä oli matkalaukku, ja hän kantoi selässään reppua. Heidi, isä ja isän tyttöystävä Jennifer olivat juuri tulleet kotiin Gotlannista. He olivat olleet matkoilla kaksi viikkoa ja asuneet isän lainaksi saamassa mökissä. Äiti ei ollut soittanut Heidille loman aikana kertaakaan.

– Äidilläsi on varmasti vain kauhean kova kiire, Jennifer oli sanonut.

Sitten hän oli silittänyt Heidin selkää.

Kauhean kova kiire.

Kiire oli niin kova, ettei Heidiä varten jäänyt yhtään aikaa. Äiti oli muuttanut Saksaan pian joulun jälkeen. Heidi oli tavannut hänet muuton jälkeen ainoastaan yhden kerran. Silloinkin hotellissa. Äidin mielestä Hovenäsetiin oli Saksasta liian pitkä matka, eikä hän jaksanut ajaa niin kauas. Heidin oli täytynyt köröttää bussilla kaksi tuntia Göteborgiin, jonne äiti oli tullut viikonloppureissulle.

Talossa oli hiostavan kuuma. Ulkona sää oli pilvinen, mutta silti lämmin. Hovenäsetiin oli tulossa rajuilma.

Isä juoksi portaat yläkertaan.

– Heidi, missä olet?

Heidi ei vastannut.

– Oho, isä sanoi nähdessään Heidin huoneen.

– Vau. Jestas. Pahus sentään.

Oli tyypillistä, että isä alkoi tuolla tavalla hölöttää heti, kun häntä hermostutti.

Isä kiersi käsivarret Heidin ympärille ja halasi häntä. Heidi ei halannut takaisin. Kyyneleet sumensivat hänen näkökenttäänsä, ja hänelle nousi pala kurkkuun. Huoneen avoimen ikkunan vieressä kohoavien puiden oksat kahisivat tuulessa. Kauempana niiden takana häämötti meri, joka myllersi suurina vaahtopäinä.

– Olen pahoillani, kulta, isä sanoi. – Olin ihan varma, että remontti olisi edennyt pidemmälle. Kai

näit, kuinka hienoksi alakerta oli laitettu? Yläkerta on kyllä pian vähintään yhtä upea.

Alakerta.

Isä ja Jennifer nukkuivat alhaalla.

Yläkerta.

Siellä taas oli Heidin huone.

Eristyksissä talon muista osista. Hänen pitäisi kuulemma saada olla omassa rauhassaan sitten, kun vauva syntyy. Niin hänelle oli sanottu. Heidi oli jo 12-vuotias, joten hänellä täytyi olla talossa ikioma soppensa. Hänestä tosin tuntui siltä, että isä ja Jennifer halusivat ennemminkin unohtaa hänen olemassaolonsa tykkänään.

Isä halasi häntä uudestaan.

– Mitä mieltä olet? Eikö tästä tulekin hyvä?

Heidi ei tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt sanoa. Huoneesta oli ollut tarkoitus tehdä aiempaa isompi. Rakentaja oli purkanut yhden seinistä ja tekisi uuden vähän kauemmas. Ongelmana vain oli, ettei uusi seinä ollut vielä valmis. Sen tilalla oli rivi lattiasta kattoon ulottuvia lautoja. Aukot lautojen välillä olivat niin leveitä että Heidi olisi mahtunut helposti pujahtamaan niiden lomitse.

– Remonttimies tulee takaisin neljän viikon päästä, isä sanoi. – Voimme sillä välin peittää laudat muovipressulla. Silloinhan se näyttää melkein tavalliselta seinältä.

Heidi säpsähti.

– Neljän viikon päästä! Pitääkö minun olla koko kesä ilman seinää?

Heidin kauhistuneen ilmeen nähdessään isä sanoi:

– Mutta... muut seinäthän ovat paikallaan. Me tietenkin siivoamme huoneen ennen kuin pressu pannaan paikalleen. Ja kannamme kaikki huonekalut takaisin. Mitä sanot?

Seurasi hiljaisuus. Sitten ulkoa kuului jylyseväää ääntä. Ukonilma oli tulossa lähemmäs. Samassa ikkunaan alkoi ropista suuria sadepisaroiita.

Heidi katsoi isäänsä. Joskus isä oli ihan hölmö. Kuka muka halusi huoneeseensa muovipressulla peitetyn seinän? Ei kukaan. Ei totisesti.

– Minähän olen selittänyt tilanteen, isä sanoi. – Rakentaja ei jatka töitä ennen kuin pystyn maksamaan ennakkoa. Remontista tuli kalliimpi kuin luulimme, enkä mahda mitään sille, että menetin työpaikkani.

Heidi puristi kätensä nyrkkiin. Hän tiesi käyttäytyvänsä epäreilusti isää kohtaan. Ei ollut isän oma vika, että hän oli joutunut viime syksynä työttömäksi. Eikä Jennifer mahtanut mitään sille, että oli sairauslomalla. Nyt isä oli kuitenkin saanut uuden työpaikan, ja Heidi oli olettanut, että tilanne muuttuisi paremmaksi.

Isä oli hetken hiljaa ja odotti, että Heidi sanoisi jotakin. Kun Heidi pysyi edelleen vaiti, isä vaihtoi puheenaihetta.

– Huomasitko, että leirintäalueelle on tulossa maailmanpyörä?

Heidi katsoi isää yllättyneenä.

– Eikä ole.

Isä innostui, kun Heidi suostui taas puhumaan.

– Totta se on, hän sanoi. – Päivän lehdessä sanottiin niin. Maailmanpyörä pystytetään telttailijoiden keskelle. Se on sellainen iso huvilaite, joka pyörittää istuinkoreja akselinsa ympäri.

– Isä hei, kyllä minä tiedän, mikä maailmanpyörä on.

Isä pörrötti Heidin lyhyiksi leikattuja hiuksia.

– Meidän pitää käydä jonain päivänä testaamassa sitä.

Äkkiä alakerrasta kuului Jenniferin ääni:

– Fredde! Voitko tulla tänne? Tarvitsen apua pahlavilaatikon kanssa.

Heidi pyöritteli silmiään.

Jennifer tarvitsi nykyään apua kaikessa. Hänen mahansa kasvoi päivä päivältä, eikä hän tehnyt muuta kuin puhkui ja vaikersi.

Isä silitti Heidiä poskesta.

– Haluaisitko käydä mummin luona? Hän varmasti ilahtuisi.

Isoäiti asui kivenheiton päässä heidän talostaan. Mummi oli vanha, ja hänen oli vaikea muistaa asioita.

Ja hänen näkönsä oli heikko. Siinä taas yksi kamala asia, joka oli tapahtunut viimeisen vuoden aikana. Isoäidistä oli yhtäkkiä tullut ihan erilainen kuin ennen.

– Ehkä myöhemmin, Heidi sanoi. – Ellen mene tapaamaan Alvaa ja Harrya.

Alva ja Harry olivat hänen parhaita kavereitaan. Hän oli kaivannut heitä joka päivä Gotlannissa ollessaan.

– Hieno juttu, isä sanoi. – Minun pitää mennä auttamaan Jenniferiä.

Heidi ei sanonut mitään, ja pian hän kuuli isän rientävän portaita alas. Sitten alakerrasta kantautui isän ja Jenniferin naurua.

Heidi astui muutaman askeleen peremmälle huoneeseensa. Se oli tyhjennetty kokonaan ennen Gotlanninmatkaa. Hän oli olettanut, että remontti olisi valmis, kun he tulisivat lomalta takaisin kotiin.

Heidi katsoi ulos ikkunasta ja näki, että isä meni auton luokse. He eivät olleet vielä ehtineet tuoda kaikkia matkatavaroita sisään. Sade näytti panevan vipinää isän liikkeisiin.

Heidi siirtyi pois ikkunasta. Huonetta pitäisi alkaa siivota ja raivata. Hänenhän täytyisi nukkua tässä kamottavassa tilassa.

Äkkiä hän pani merkille jotakin.

Jotakin outoa.

Huoneen nurkassa oli pieni puinen laatikko.
Heidi kyyristyi laatikon viereen. Se oli suurin piirtein kenkälaatikon kokoinen, mutta litteämpi.
Kannen päällä oli paperilappu.

Löysin tämän lattian alta.

Roger

Roger oli isän palkkaama remonttimies. Mitä hän mahtoi tarkoittaa sillä, että laatikko oli löytynyt ”lattian alta”?

Heidi katsoi pystylautoja, jotka toimisivat tulevan seinän tukipilareina. Lattiassa niiden vieressä oli iso aukko. Roger oli ottanut pois kaksi pitkää lattia-lankkua. Ilmeisesti laatikko oli ollut niiden alla.

Heidi käänteli laatikkoa kädessään. Se oli pölyinen ja likainen, mutta hän kuitenkin näki, että sen pinta oli peitetty kiiltävällä mustalla maalilla.

Hän ravisti laatikkoa varovasti. Sisällä oli jotain, sen kuuli selvästi. Jokin esine liikkui edestakaisin.

Heidi tarttui laatikon kanteen.

Ei tarvittu kuin pieni nykäisy, niin laatikko oli auki.

Hän vilkaisi sisälle.

Pieni lapsenkenkä.

Mitään muuta puisessa laatikossa ei näkynyt. Heidi nappasi kengän käteensä. Se oli tehty kauttaaltaan

nahasta ja vaikutti tosi vanhalta. Kenkä oli likatahrojen peitossa, ja nahka tuntui kankealta. Sivuilla oli mustia laikkuja, joiden kohdalla pinta näytti halkeilleelta. Pohja vaikutti kovalta, ja ohut kengännauha roikkui sitomattomana ilmassa.

Kenelle kenkä kuului? Ja miksi se oli pantu puiseen laatikkoon Heidin huoneen lattialankkujen alle?

Ukkosen jylinä kuului entistä lähempää.

Heidi käänsi katseensa kohti ikkunaa. Meren ylle oli kerääntynyt lisää paksuja, tummia pilviä.

Äkkiä hän kuuli Jenniferin huutavan.

Heidi ei ollut eläessään juossut yhtä nopeasti. Jennifer oli keittiössä. Hän istui tuolilla ja piteli mahaansa. Kasvot olivat huolen synkistämät, ja hän tuijotti herkeämättä keittiön toista oviaukkoa. Sitä josta pääsi eteiseen ja ulko-ovelle.

Kynnyksellä seisoj mies.

– Anteeksi! mies sanoi. – Olen todella pahoillani. Ei ollut tarkoitus säikäyttää. Koputin ulko-oveen, eikä kukaan kuullut. Ovi oli sepposen selällään, joten päätin käydä peremmälle, mutta se oli tietenkin typerästi tehty.

Jennifer katsoi miestä levottomana. Heidi meni hänen vierelleen. Sekuntia myöhemmin isä syöksähti sisälle taloon.

Isä tunkeutui miehen ohi ja tuli Heidin ja Jenniferin luo.

– Kuka hitto sinä olet? hän karjui miehelle. – Mitä sinä täällä teet?

Sitten isä kääntyi Heidin ja Jenniferin puoleen.

– Oletteko kunnossa? Olin pihalla ja kuulin huutoa.

Isän vaatteet olivat sateen kastelemat. Niistä valui vettä keittiön lattialle.

– Minä huusin apua, Jennifer sanoi. – Tuo mies säikäytti minut pahanpäiväisesti.

Mies näytti onnettomalta. Hänellä oli mustat housut ja musta poolokauluksinen neulepusero. Hänen tukkansa oli paksu ja tumma, samoin kuin hänen partansakin. Heidi arveli, että mies oli suurin piirtein isän ikäinen, tosin aikuisten ikää oli joskus vaikea arvioida.

Heidi nielaisi.

Mitä mies teki heidän luonaan?

– Tämä meni nyt päin honkia, mies sanoi. – Tulin kysymään, onko huone vielä vapaana. Ymmärrän kyllä, jos ette enää halua minua tänne.

Isä pudisti päätään.

– Mikä ihmeen huone? hän tiedusteli ankaraan sävyyn.

Jennifer kuitenkin näytti huojentuneelta ja tyytyväiseltä.

– Oi! hän sanoi ja nousi seisomaan. – Nyt ymmärrän.

Hän kosketti kevyesti isän käsivartta.

– Laitoin lapun leirintäalueen ilmoitustaululle, hän sanoi matalalla äänellä. – Siellähän on aina joskus täyttä. Kirjoitin lappuun, että meillä olisi ylimääräinen huone vuokrattavana.

Isä räpäytti silmänsä ammolleen.

– Oliko tuo vitsi? Mikset ole puhunut minulle mitään?

– Olen yrittänyt, Jennifer totesi terävästi. – Monta kertaa. Et ole kuitenkaan suostunut kuuntelemaan. Tarvitsemme rahaa, Fredde. Ei se sen vaikeampaa ole. Ja vierashuonehan on tyhjillään.

Vierashuone sijaitsi talon kellarissa, ja sen yhteydessä oli myös erillinen keittiö. Sinne oli sitä paitsi oma sisäänkäyntinsä. Heidi ei kuitenkaan muistanut, että sitä olisi aiemmin vuokrattu kenellekään.

– Ei onnistu, isä sanoi. – En halua taloon vieraita ihmisiä. Rahoista viis. Voin hyvin tehdä ylitöitä.

– Niinkö? Jennifer sanoi. – Eihän pomosi luvannut sinulle kuin puolipäivätyötä.

Hänen silmissään oli surullinen katse.

Kynnyksellä seisova mies selvitti kurkkuaan.

– Teidän pitää näemmä vielä harkita tätä, hän sanoi.
– Minä tästä –

– Eipäs pidä, isä keskeytti. – Asia on loppuun käsitelty. Saat mennä muualle asumaan.

– Mistä lähtien sinun sanasi painaa enemmän kuin meidän muiden? Jennifer kysyi vihaisena. – Eikö minun ja Heidin mielipide merkitse mitään?

– Heidinkö! isä huudahti. – Ei kai Heidi halua tänne vieraita ihmisiä?

– Ehkä ei, mutta hän varmasti haluaa huoneeseensa uuden seinän! Jennifer puuskahti itku kurkussa. – Ja mahdollisuuden jäädä asumaan tähän taloon.

Keittiöön tuli aivan hiljaista. Heidin sydän pamp-paili.

Mahdollisuuden jäädä asumaan tähän taloon.

– Mitä on tekeillä? Heidi kysyi hennolla äänellä.
– Muutetaanko me pois?

– Ei, isä totesi. – Emme ole menossa minnekään.

– Heidillä on oikeus kuulla, miten pahoissa rahanvaikeuksissa me olemme, Jennifer sanoi.

– Nytkö? isä ihmetteli. – Kun täällä on vieras ihminen? Mitä oikein tarkoitat? Ei yhden huoneen vuokraaminen mitään auta.

Heidi tunsi orastavaa pakokauhua. Miten paljon rahaa he oikein tarvitsivat?

Kynnyksellä seisova mies puuttui jälleen puheeseen.

– Minun ei todellakaan ollut tarkoitus herättää riitaa, hän sanoi. – Nimeni on William Sullivan, mutta kaikki kutsuvat minua Billiksi. Tulin kesäksi leirintäalueelle maailmanpyöräni kanssa. Sain äsken kuulla,

etten voikaan asua siellä. Kaikki alueen majoitustilat ovat täynnä.

Maailmanpyörä!

Isä avasi suunsa ja sulki sen sitten jälleen, ikään kuin kuivalle maalle päätynyt kala, joka yritti haukkoa henkeä.

– Oikeastiko? hän sai lopulta sanotuksi. – Omitatko sinä maailmanpyörän?

Bill-niminen mies nyökkäsi. Heidi vilkaisi keittiön ikkunasta ulos kadulle. Maailmanpyörää siellä ei kuitenkaan näkynyt.

– Kaikki selvisi vasta muutama viikko sitten, Bill sanoi. – Ensin minun oli tarkoitus mennä maailmanpyöräni kanssa Strömstadiin, mutta se peruuntui. Sitten päätin tulla tänne. Minun on kuitenkin ollut vaikea löytää sopivaa asuinpaikkaa. Kaikki vapaat talot on jo vuokrattu kesäksi, eikä Kungshamnin hotellissa ollut tilaa. Siksi riemastuin suuresti, kun näin lappunne leirintäalueen ilmoitustaululla. Voin maksaa reilua vuokraa.

Isä ja Jennifer katsahtivat toisiaan vaitonaisina.

Heidiä suututti niin paljon, että hänen oli vaikea hengittää. Mitä isä oli oikein puuhannut? Miksei hän ollut sanonut, miten huonolla tolalla heidän rahasiensa olivat?

– Anteeksi, Jennifer kuiskasi isälle. – Minun olisi pitänyt kertoa aikeistani.

Isä näytti nolostuneelta.

– Ei se mitään, hän sanoi. – Yllätyin vain kovasti.

Isä kääntyi Heidin puoleen.

– Mitä mieltä olet? Onko vierashuoneen vuokraaminen sinusta hyvä idea?

Heidi nyökkäsi. Hän suostuisi mihin tahansa, kunhan saisi jäädä taloon asumaan.

Bill sitä paitsi näytti kiltiltä. Ja hän omisti maailmanpyörän.

Ehkä Heidi ja hänen ystävänsä saisivat ajaa pyörällä muutaman kerran ihan ilmaiseksi.

– Sovitaan sitten niin, isä sanoi. – Tervetuloa taloon.

Asia oli sillä selvä. Heidi, isä ja Jennifer saivat seurakseen vuokralaisen. Bill asuisi heidän luonaan koko kesän.

Bill puristi ensin isän kättä, sitten Jenniferin ja lopuksi Heidin. Hänen kämmenensä oli kookas ja lämmin.

– Sinusta tulee pian isosisko, vai mitä? Bill sanoi ja vilkaisi Jenniferin mahaa.

Isä ja Jennifer purskahtivat nauruun, aivan kuin Bill olisi sanonut jotain hurjan hauskaa.

– Näin on, isä sanoi. – Laskettu aika on neljän viikon päästä.

Bill hymyili.

– Niin pian, hän sanoi. – Sitten minäkin saan kenties kunnian tavata pienokaisen.

– Toivotaan niin, Jennifer sanoi.

Isä näytti uteliaalta.

– Oletko käynyt Hovenäsetissä aiemmin?

– En ikinä, Bill sanoi. – Paikka kuitenkin vaikuttaa uskomattoman viihtyisältä.

– Näin on, isä totesi jämäkästi. – Hovenäset on maailman kaunein kylä. Ja maailman pienin.

Siinä isä oli kyllä oikeassa, Heidi ajatteli.

Talvisin Hovenäsetissä asui ainoastaan kaksisataa ihmistä. Kesäisin asukkaita oli paljon enemmän, mutta vain muutaman viikon ajan.

Isä rakasti kylää koko sydämestään. Heidistäkin siellä oli mukava asua. Kun hän oli ollut pieni, he olivat asuneet muutaman kilometrin päässä Kungshamnissa. He olivat muuttaneet sieltä tänne, kun Heidi oli ollut kuusivuotias. Äiti oli monta kertaa sanonut katuneensa muuttoa.

– Olisin itse asiassa halunnut asua Göteborgissa, äiti oli sanonut. – Isäsi kuitenkin halusi muuttaa kylään, joka on vielä Kungshamniakin pienempi. Minä en pidä Hovenäsetistä. Eihän siellä ole mitään.

Onpas, Heidi ajatteli. Ei nyt ehkä kauppoja tai ravintoloita. Mutta Hovenäsetissä on uimaranta, ja meillä on sitä paitsi hieno ranta-aitta. Ja täällä olen myös minä.

Miksei se riittänyt?

– Milloin haluat muuttaa? Jennifer kysyi Billiltä.

Bill suoristi selkäänsä.

– Mieluusti jo huomenna aamupäivällä, hän sanoi.

– Sopiiko?

– Sopii, Jennifer sanoi. – Me laitamme huoneen muuttokuntoon.

Bill näytti tyytyväiseltä ja raapi partaansa.

– Mainiota, hän sanoi. – Nyt minun täytyy mennä.

Nähdään huomenna.

Hän kohotti kätensä hyvästiksi.

Sitten hän poistui samaa reittiä kuin oli tullutkin.

Tuli ilta, ja Hovenäsetin ylle kerääntyi lisää tummia pilviä. Isä ja Heidi siivosivat Heidin huonetta sillä välin kun Jennifer oli laittamassa vierashuonetta kuntoon.

Jenniferin mainitsemat asiat pyörivät koko ajan Heidin mielessä. Entä jos heidän täytyisi panna talo myyntiin? Lopulta hänen oli pakko kysyä isältä.

– Minua hävettää, isä sanoi ja painoi päänsä. – Ei ollut tarkoitus, että saisit tietää siitä.

– Totta kai minun pitää saada tietää! Heidi kivahti.

– Ajattelimme koko ajan, että kaikki kyllä järjestyy, isä sanoi. – Ja nythän asiat ovat jo paremmin. Uudesta työpaikasta saamani palkka ja Billin maksama vuokra riittävät kyllä.

– Sitähän te ette tienneet ennen kuin vasta tänään, Heidi sanoi. – Ajattele, jos Bill ei olisi tullutkaan.

– Hän kuitenkin tuli, isä totesi jämerästi. – Muulla ei ole merkitystä.

Nyt oli Heidin vuoro laskea katseensa.

– Miten paljon Bill sitten maksaa vuokraa?

– Paljon. Hän soitti aiemmin, ja hänen ehdottamansa vuokra on erittäin korkea.

– Onko Bill rikas?

– Siltä vaikuttaa. Ehkä hän on amerikkalainen. Nimen perusteella ainakin. William Sullivan.

– Ei kai kaikki amerikkalaiset ole rikkaita?

– Ei todellakaan.

He vaikenivat. Heidn mielestä olisi kiva saada taloon uusi ihminen.

Hänen huoneessaan seinän virkaa toimittava tekele sitä vastoin ei ollut yhtään kiva. Isän ripustama suoja-
peite oli tumma ja kalsean näköinen. Heidistä se muistutti lähinnä vankilan seinää.

Ulkoa kuuluva ukkosenjyminä puistatti häntä. Sade rummutti kattoon, ja tuulikin oli yltynt entisestään.

– Minun pitäisi käväistä tsekkaamassa vene, isä sanoi. – En ole käynyt aitalla sen jälkeen, kun tulimme kotiin. Haluan myös mennä moikkaamaan mummia. Saathan sinä hoidettua täällä loput?

Huonekalut olivat paikallaan, ja he olivat siivonneet yhdessä. Heidn piti vain laittaa kuntoon kaikki muut

Heidi pysähtyi keskelle lattiaa.

*Nariseva ääni oli lähtöisin Billin antamasta
kehdosta.*

*Se keinui verkkaisesti puolelta toiselle, ikään
kuin joku olisi juuri antanut sille vauhtia.
Huoneessa ei kuitenkaan ollut ketään muuta
kuin Heidi.*

Heidin kotitalossa tapahtuu outoja. Lattian alta löytyy remontin yhteydessä vanha lapsen kenkä ja lelu. Yö toisensa jälkeen raivoaa kauhea myrsky, ja iltaisin Heidi kuulee jonkun hiipivän viereisessä huoneessa.

Mutta maailmanpyörä on tullut kesäksi Hovenäsetiin, jippii! Laitteen omistaja Bill vuokraa huoneen Heidin talon kellarista. Jokin on kuitenkin pielessä. Isoäiti tuntuu pelkäävän maailmanpyörää ja Billiä julmetusti. Pian Heidi tajuaa, että heidän talossaan on tapahtunut jotain pahaa. Jotain, joka on tapahtumassa uudelleen...

Huippusuositettu jännityskirjailija KRISTINA OHLSSON on julkaissut nuorille aiemmin Lasilapset-sarjan ja Hirviötrilogian. *Tulipyörä* aloittaa uuden sarjan Hovenäsetin lapsista.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50818-3

PÄÄLLYS: Niklas Lindblad,
Mystical Garden Design

VALOKUVAT: Shutterstock,
Adobe Stock, Picryl ja Niklas Lindblad